

Týn nad Vltavou se vepsal za minulého režimu do povědomí široké veřejnosti hlavně díky tamnímu, dnes již neexistujícímu, tankovému praporu. A také vinou ošklivého pořekadla o tomto městečku a konečníku, které mezi tamními vojáky vzniklo. Týn

foto: Katka Esserová ©

je ale od těch časů jiný, lepší! Dokladem toho jsou i již tradiční hudební setkání zvaná Epycentrum. V klubu Špejchar, v těsném sousedství bývalých tankistických kasáren, je pořádá jihočeská kapela [Epy de Mye](#).

Stavba, ve které je klub Špejchar, je skutečně bývalou hospodářskou budovou, dnes stylově přestavěnou v klubovnu s možností ubytování. Slouží hlavně jako školící prostor soukromého ekologického statku (něco jako je např. nesoukromý pražský Toulcův dvůr) jehož je součástí. Při Epycentrech se tu hraje bez aparátu, akusticky, vlastně ani pódium Špejchar nemá, ale atmosféra je zde neuvěřitelná! Hned při své první návštěvě jsem vnímal zdejší sounáležitost všech zúčastněných stejně intenzivně jako kdysi, za zlatých hnusných časů svého mládí, v někdejšímu Klubu Polská 2. Nyní, po třetí návštěvě, považuji onen vzácný pocit sounáležitosti za atribut, který pro mne činí Epycentrum Epycentrem.

Zatím poslední setkání ve Špejcharu se uskutečnilo v sobotu 28. února 2009. Prvními hosty, které uvítala Lucka Cíhová z Epy de Mye na dlažbě pod podvalovým stropem, byli chlapci z chodovské kapely [Bodlo](#). Přesněji: tři chlapci z pětičlenné kapely Bodlo! Olda Pulkr (banjo, tentokrát i zpěv, poslední ze zakladatelů kapely), Pišta Timko (zpěv, tentokrát i kytara) a Radek Exner (baskytara, tentokrát i zpěv). Musím se přiznat, že jsem se na "Bodláky" trochu zlobil, že vzali Epycentrum takhle "hákem". Zlobil jsem se přesně do chvíle, než Radek představil kapelu jako PŮlbodlo Oldy PŮlkrta a vysvětlil, že přijeli v sestavě nejstarších členů kapely, aby zde oprášili písně, které hráli veřejně naposled před patnácti a více lety. A vskutku! Z obecně známých písniček zazněla jen *Nefertiti*, jinak to byly samé neznámé kousky, které sklídily nadšený ohlas. Melodie vlastní i převzaté, texty vždy původní, převážně poskládané tandemem Pišta + Radek? O přestávce, po druhém přídavku, jsem chlapce chválil za to, že jsem tentokrát od nich slyšel samé pro mě nové písničky. Kapelník Olda suše odušil, že on také. To ale nemění nic na tom, že vystoupení PŮlbodla bylo fajn zážitkem, na který budu, a určitě ne sám, dlouho vzpomínat.

Druhým hostem Epycentra bylo duo [Svitky](#) - velmi frekventovaní pražští muzikanti, kytarista a zpěvák Jiří Kyncl (Panelákoví fotři, Osada Zlaté Oči, Deváté patro atd.) a klarinetista Jiří Svítek

(Le Kapr, Osada Zlaté Oči, Deváté patro, Jamajz atd.). V duu Svitky spolu hrají Kynclovy písničky, které se svým obsahem a formou nehodí do repertoáru Panelákových fotrů. Textový humor písniček Svitků cítím jako o něco "sušší", či chcete-li "angličtější", písničky nejsou instrumentálně tolik pestré, ale jejich melodie a vyhrávky Svítкова klarinetu jedinečně vypichují, dokreslují a pointují humor textů. Srovnávání, resp. ztotožňování písniček Svitků a Panelfotrů považuji za stejný nesmysl jako ztotožnění hodinek a holínek z důvodu natahovatelnosti obojího? Neviděl jsem Svitky zdaleka poprvé a musím říci, že jsem ještě nezažil publikum, které by je přijalo tak vřele, jako zdejší skvělí diváci! Zamýšlím se, byla-li příčinou úspěchu mimořádná forma, ve které oba Jirkové hráli, nebo zda tato forma byla důsledkem pohody, kterou diváci vytvářeli. Nejspíš je ale obojí provázáno v jedno onou kouzelnou sounáležitostí všech, o které hovořím ve druhém odstavci. Každopádně to bylo jedno z nejlepších, ne-li nejlepší, vystoupení Svitků, u kterého jsem byl, další zážitek k dlouhému vzpomínání.

Závěrečná část programu po druhé přestávce patřila domácí **Epy de Myi**, která tentokrát hrála v mimořádně skvělé, takřikajíc

foto: Katka Esserová ©

sváteční náladě, snad ještě výtečněji než jindy. Jedinečné zpívání, mimořádný souzvuk nástrojů i hlasů, vynikající sóla obou kytar i kontrabasů, dvě premiéry v jediném vystoupení? Laskavý čtenář promine, když zanechám vršení superlativů a raději objasním tu strunu Třícítku v názvu článku a tím i sváteční náladu, kterou onoho večera měli nejen Epíci. Ale to se musíme vrátit na samotný začátek: klubovna Špejcharu se zaplnila diváky, před které přichází jako vždy kapelník Honza Přeslička, vítá všechny přítomné a chystá se uvést? Vtom kdosi vyskakuje, zhasíná světla, otevírají se dveře na druhém konci místnosti, do nich vhází Dušan Vainer s kytarou, za ním Lucka s obřím dortem s marcipánovou figurkou snowboardisty, zní happy birthday to you, Dušan a Lucka kráčí k Honzovi a za ně se řadí desítky diváků? Kapelník má narozeniny a Lucka za pomoci internetu zmanipulovala kamarády, aby přivezli Honzovi, jako dárek, každý jednu kytarovou strunu. Éch, sešlo se jich nepočítaně, mnozí celé sady přivezli, Bodlo dokonce sadu basových věnovalo, aby oslavenec věděl, kdo ho má nejraději? "

*Do konce života mám na čem hrát*

," smál se překvapený čerstvý třicátník nad bohatou nadílkou. Padl i návrh, že by struny mohly být nabídnuty do komisního prodeje firmě Countryon pod obchodním názvem Přesličkovy struny Třícítky, ale domnívám se, že na to nedojde? Teprve potom začal program Epycentra. První vystupující uvítala Lucka s tím, že dnešní hosty vybrala tak, aby Honza viděl, že i muž po třicítce má před sebou budoucnost. Byli to chlapi z chodovské kapely Bodlo? Zapomětlivější ze čtenářů si mohou na tomto místě dopřát repete třetím odstavcem počínaje.

Epy de Mye dohrála a kdo si myslí, že zazvonil zvonec, te n se hodně mýlí! Epy de Mye dohrála

## Znáte kytarovou strunu Třicítku?

Napsal uživatel Cimbura

Čtvrtek, 12 Březen 2009 04:00

---

jen proto, aby za malou chvíli, po nastěhování stolů do klubovny, mohla začít, jako vždycky, hrát znovu. Znovu se všemi ostatními muzikanty, kteří se ve Špejcharu sešli, ba i ze vzdálených míst v Čechách sjeli, ať už jako vystupující nebo jako diváci. Velikánské jamy jsou pravidelnou neoficiální, čtvrtou, nejdelší, takřka nekonečnou částí programu Epycentra. Nejinak tomu bylo i nyní. Když jsem odcházel o čtvrté ranní spát, hrálo ještě přes půl tuctu kytar. A ráno před devátou jsem zastihl u stolu, s nástrojem v ruce, nezníčitelného kytaristu, Epíka Lukáše Kazíka. Prý že ano, že spal, celou hodinu a půl - a pořád mu k tomu hráli a teď spí zase oni? Celý promuzicírovaný večer a noc byly tentokrát ozvláštněny účastí jubilantova širokého příbuzenstva (jen sourozenců má Honza o málo méně, než Sněhurka trpaslíků), které, potom co Honzu obdarovalo snowboardem s kompletním vybavením, nerozpoznatelně splynulo s celou společností stejně, jako divačka Pavlína Jíšová s rodinou? Honza Přeslička oslavil třicítku dokonale. Když jsem v neděli před polednem odcházel ze Špejcharu na autobus, stále se ještě hrálo? Děkuju za pozvání! A tobě, Honzo, přeju k narozeninám hodně štěstí a zdraví pevnější než snowboardové prkno!

P. S.: Nápad napsat tuto reportáž přišel až v autobuse cestou domů. Proto ilustruji článek dvěma staršími fotkami Kačky Esserové. Druhá z nich je z jamu ve Špejcharu v březnu 08. Stejná pohoda tam panovala i nyní, jen někteří účastníci se vyměnili?